

Internationale handleiding Burgerlijke Stand. 's-Gravenhage : SDU-uitgeverij, 1988, losbladige editie ISBN 90-12-05748-5

Citation for published version (APA):

de Groot, G-R. (1990). Internationale handleiding Burgerlijke Stand. 's-Gravenhage : SDU-uitgeverij, 1988, losbladige editie ISBN 90-12-05748-5. *Het Personeel Statuut*, (1), 15-16.

Document status and date:

Published: 01/01/1990

Document Version:

Publisher's PDF, also known as Version of record

Please check the document version of this publication:

- A submitted manuscript is the version of the article upon submission and before peer-review. There can be important differences between the submitted version and the official published version of record. People interested in the research are advised to contact the author for the final version of the publication, or visit the DOI to the publisher's website.
- The final author version and the galley proof are versions of the publication after peer review.
- The final published version features the final layout of the paper including the volume, issue and page numbers.

[Link to publication](#)

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

If the publication is distributed under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license above, please follow below link for the End User Agreement:

www.umlib.nl/taverne-license

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at:

repository@maastrichtuniversity.nl

providing details and we will investigate your claim.

streckende akte is opgemaakt kan daarvan een kantmelding op de geboorteakte van het kind worden geplaatst (Blijkens akte opgemaakt op het Tunesische consulaat te Rotterdam is de geborene op ... erkend door ... De geslachtsnaam is...).

Ook in het *Algerijnse* B.W. is een dergelijk artikel opgenomen.

Art. 40 van de 'Loi no. 84-11 du 9 juin 1984 portant code de la famille' luidt: 'La filiation est établie par le mariage valide, la reconnaissance de paternité...'

Voorts zegt art. 41 van dezelfde wet: 'L'enfant est affilié à son père par le fait du mariage légal, de la possibilité des rapports conjugaux, sauf désaveu de paternité selon les procédures légales'.

Vrij vertaald betekent dit dat een kind in familierechtelijke betrekking tot zijn vader staat indien de ouders met elkaar gehuwd zijn of indien er de mogelijkheid van een wettig huwelijk bestaat (maar de ouders niet officieel gehuwd zijn), tenzij het vaderschap ontkend is via een gerechtelijke procedure. Indien de ouders niet met elkaar gehuwd zijn kan de vader het kind erkennen. Het gevolg van de erkenning is dat het kind de geslachtsnaam van de vader krijgt en als wettig kind van de vader wordt beschouwd. Ook krijgt het kind de Algerijnse nationaliteit, mocht het deze nog niet bezitten.

Indien een Algerijn een (Nederlands) kind wenst te erkennen is het raadzaam de erkennner en de moeder naar de Algerijnse ambassade te 's-Gravenhage (van Stolklaan 1-3) te verwijzen teneinde daar een 'acte de reconnaissance' te laten opmaken. Vervolgens kan er – net als bij de Tunesische gevallen – de volgende kantmelding op de geboorteakte worden geplaatst:

Blijkens akte opgemaakt op de Algerijnse ambassade te 's-Gravenhage is de geborene op ... erkend door ... De geslachtsnaam is ...

Op een of andere wijze dient natuurlijk wel te blijken dat de moeder haar toestemming heeft gegeven. Dit kan – zoals ook in HPS 1985, pag. 76 beschreven is – bijvoorbeeld afgeleid worden uit het feit dat de moeder het verzoek doet om een kantmelding te plaatsen. Zijn de ouders al met elkaar gehuwd, dan kan zonder meer een kantmelding worden geplaatst. De kantmelding dient weer te geven dat het kind de staat van wettig kind bezit. Aan de hierboven beschreven kantmelding dient dan nog toegevoegd te worden: Gewettigd door huwelijk te ... op ...

Mr.drs. Helga L. R. de Vries

Boekbespreking

Internationale handleiding Burgerlijke Stand, 's-Gravenhage SDU-uitgeverij 1988, losbladige editie ISBN 90-12-05748-5

Onder auspiciën van de Internationale Commissie voor de Burgerlijke Stand (Commission Internationale d'Etat Civil) was in 1985 in Frankrijk de 'Guide pratique de l'Etat Civil' verschenen. De onderhavige publicatie is daarvan de Nederlandse editie. Het initiatief tot deze editie werd genomen door de Permanente Commissie van advies voor de zaken van de Burgerlijke Stand en voor de nationaliteitsaangelegenheden, in overleg met de Belgische sectie van de Internationale Commissie voor de Burgerlijke Stand.

De Nederlandse editie stond onder supervisie van mevr. mr. D. van Iterson en Jhr. mr. J. F. V. Bosch van Rosenthal. Het resultaat is een omvangrijke publicatie, die – naar ik van harte hoop – reeds op alle afdelingen Burgerlijke Stand in Nederland aanwezig is en bovendien een plaatsje zal weten te verwerven in de boekenkast van menig in het personen- en familierecht geïnteresseerd jurist.

In deze uitgave wordt het personen- en familie-recht van twaalf Europese landen behandeld, voorzover dit recht van belang is voor de burgerlijke stand. Aan de orde komen in achtereenvolgende hoofdstukken: regeltoepasselijk voor alle akten van de burgerlijke stand; geboorte en afstamming/familierechtelijke betrekkingen; huwelijk, scheiding van tafel en bed; ontbinding van het huwelijk; overlijden; afwezigheid; nationaliteit; geslachtsnaam; voornaam; de burgerlijke stand in het internationale recht.

Ingegaan wordt op het recht van alle lidstaten van de Internationale Commissie: België, de Bondsrepubliek Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Turkije en Zwitserland.

Het recht van deze staten wordt behandeld aan de hand van circa 450 systematisch geordende vragen, die de zoëven aangegeven onderwerpen betreffen.

De gestelde vragen zijn opgesteld door een speciale subcommissie van de Internationale Commissie. De vragenlijst is voorin de uitgave op afwijkend gekleurd papier opgenomen en is anders dan de antwoorden aan elkaar geniet.

Het is de kennelijke bedoeling deze vragenlijst bij het raadplegen van de antwoorden er sepa-

raat naast te leggen. De antwoorden, die door de diverse lidstaten zijn voorbereid, zijn anders niet goed leesbaar.

Uit de samenstelling van de vragenlijst blijkt, dat de opstellers ervan weten met welke vragen ambtenaren van de burgerlijke stand kunnen worden geconfronteerd en wat er rechtsvergelijkend te koop is. De lijst kan uitstekende diensten bewijzen voor personen, die op het gebied van personen- en familierecht rechtsvergelijkende publikaties voorbereiden: Zij krijgen voor de „questionnaire” die zij voor hun studie moeten maken diverse belangrijke standaardvragen panklaar aangeleverd. Slechts uiterst zelden zijn vragen onduidelijk. Een voorbeeld daarvan is vraag 6.2.1. ‘Staat de wet van Uw land toe de verkrijging van de nationaliteit van Uw land af te wijzen’? De vraag valt onder het hoofdstuk ‘Nationaliteit’, subonderdeel ‘Afstand’. Wordt hier nu gevraagd, of het nationaliteitsrecht het instituut „afstand” kent, of wordt hier gevraagd, of men de mogelijkheid kent om een verwerving van de nationaliteit van rechtswege te verwerpen, zoals België vroeger kende voor de buitenlandse vrouw die een Belg huwde: zij verwierf door het huwelijk van rechtswege de Belgische nationaliteit, maar kon deze verwerving door een daartoe strekkende verklaring binnen een termijn van zes maanden weer ongedaan maken. Degene, die de Nederlandse antwoorden heeft geprepareerd, heeft de vraag kennelijk op de laatstaangegeven wijze opgevat. Het antwoord luidt namelijk kort en krachtig: ‘Neen’. De mogelijkheid van afstand van de Nederlandse nationaliteit (art. 15 sub Rwned) wordt slechts uiterst kort vermeld in antwoord op vraag 6.3.4 (‘Onder welke voorwaarden kan de nationaliteit van Uw land verloren gaan door een wilsverklaring van betrokkene?’).

België en Oostenrijk hebben vraag 6.2.1. blijkens de door hen gegeven antwoorden kennelijk net zo opgevat als Nederland, maar Frankrijk, Griekenland en Italië beschrijven bij de beantwoording van deze vraag wel hun afstandsregelingen. Kennelijk is onvoldoende nagegaan, of de diverse staten hun mogelijke antwoorden wel steeds op parallelle plaatsen hebben gegeven en zijn de vragen in onvoldoende mate op moeilijkheden bij het geven van de antwoorden aangepast. Deze laatste stelling wil ik opnieuw illustreren door een voorbeeld uit het hoofdstuk ‘Nationaliteit’. De grens tussen de reeds weergegeven vraag 6.3.4 en de daaraan voorafgaande vraag 6.3.3 („Brengt de verkrijging van een vreemde nationaliteit het verlies van de nationaliteit van Uw

land mee?”). Valt verlies van de nationaliteit wegens het door vrijwillige wilsverklaring verwerpen van een andere nationaliteit nu onder vraag 6.3.3 of 6.3.4? De diverse antwoorden geven blijk van uiteenlopende interpretaties.

Enigszins geïrriteerd raakte ik door het grote aantal gevallen, waarop antwoorden uitsluitend ‘Ja’ of ‘Neen’ luiden. Onwillekeurig moest ik eraan denken dat mij als kind steeds werd voorgesteld, dat ik tenminste met twee woorden moest antwoorden. Bij een publicatie als het hier besprokene werk zou ik dit advies zo willen vertalen, dat steeds – voorzover mogelijk – kort wordt gemotiveerd door bijvoorbeeld een wetsartikel te vermelden (desnoods a contrario). Ik ben me er in dit verband van bewust, dat het gemakkelijker is om een ‘ja’ te motiveren dan een ‘neen’. Dat ook bij gebreke aan wettelijke regels nog informatieve antwoorden kunnen worden gegeven, blijkt trouwens uit de Nederlandse antwoorden op de vragen die het familie- of trouwboekje betreffen (hoewel het antwoord op vraag 2.6.5.1 wel wat eigenaardig is: ‘Het (trouwboekje) heeft slechts bewijskracht van informatie’). Ongemotiveerde antwoorden bemoeilijken de controle van de verschaft informatie (zie bijvoorbeeld ook de onbevredigend korte antwoorden van Turkije op de vragen over de geslachts- en voornaam). Een dergelijke controle van de antwoorden aan de hand van de (vertaling van) toepasselijke wetteksten acht ik wel noodzakelijk. De onderhavige publikatie is daarom bijzonder nuttig naast, maar zeker niet geschikt ter vervanging van losbladige naslagwerken als Bergmann/Ferid, Internationales Ehe und Kindschaftsrecht (Frankfurt am Main, Verlag für das Standesamtswesen) of Adriaansens/van der Weg, Nationaliteitswetgeving (‘s-Gravenhage, VUGA).

In deze uiterst nuttige uitgave mis ik één ding ten ene male. Graag had ik gezien, dat per hoofdstuk telkens een kort overzicht zou zijn gegeven, van de belangrijkste standaardboeken, waarin we de aan de orde zijnde materie in de landstaal nader zouden kunnen bestuderen en een vermelding van de meest informatieve vreemdtalige publicaties (boeken, maar ook tijdschriftartikelen). Het is dikwijls niet eenvoudig gegevens over dergelijke literatuur te achterhalen, terwijl de instanties die de antwoorden hebben voorbereid deze tips waarschijnlijk zo kunnen opschrijven. Ik zie verlangend uit naar volgende supplementen.

Prof.mr. Gerard-René de Groot